

Mes de Març

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
CARRETERA DE GIRONA, NÚM. 27

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Espanya, 6 ptes. l'any; Estranger 6'50 ptes

SUMARI

Rèplica, per Josep M.ª Guardia.— Als organitzadors i elements de la «Penya Palamós», per A. Crosa Mauri.— Col·laboració de la «Penya Palamós»: «Penya Palamós» no ha d'ésser una penya més, per J. M. A.— (Visió Barcelonina) Noctàmbul, per Wenceslau Dalmau.— Des de mon «bureau» (Impressions d'un oficinista), per Josep Mundet.— Un dia vorejant per un camí, (poesia) per Rafel Vilà.— Pels Cinemes, per Joan del Megafon.— Al poeta Miquel Bosch i Jover en ses esposalles, (poesia) per A. Busquets i Punset.— Crònica local.

Preu: 50 Cts.

LLORENS . Obradors Tipogràfics . Palamós

ALIMENTS per a Règim Diètic i Diabètic de la
casa Manuel Frères de Lausanne (Suïsa) i

Xocolates

PURES DE CACAU, elaborades en el Convent
de LA TRAPA pels RR. PP. CISTERNENSES

DIPOSITARI
EXCLUSIU

Ricard Rocafort (SUCCESOR DE
A. MASSANA)

Carrer de Fernando VII, 14. — BARCELONA

CON UN EJEMPLAR DE LA

GUÍA GENERAL DE CATALUÑA

(Bailly - Baillière — Riera)

*tendrá más de trescientos mil
datos y señas*

de cuantos se dedican al Comercio, In-
dustria, Agricultura, Minería, Ganade-
ría, Profesiones, etc., en la extensa
y rica región catalana

**CUATRO PRECIOSOS MAPAS
EN COLORES**

1 TOMO

SÓLIDAMENTE ENCUADERNADO:

20 Pesetas

Franco de portes en toda España

Anuarios Bailly-Baillière y Riera Reunidos, S. A.
Consejo de Ciento, núm. 240 - BARCELONA

HOTEL IBÉRICA

Allotjament per dia 9 i 10 ptes.
Idem per llargues temporades a
preus convencionals -: Coberts
a 4 ptes. Es serveixen banquets
a preus moderats i també es
disposa de lloc per allotjar cara-
banes d'excursionistes amb un

ESPLENDID SERVEI.

Comte de l'Assalt
Telèfon, 4915 A.
BARCELONA

ALFOMBRES

TAPISSERIES

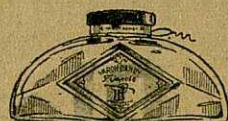
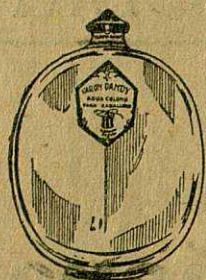
LLENCERIA

H. Blanco Bañeras

Plaça St. Jaume **BARCELONA** :: Call, 21 ::

TELÈFON 190 A :: St. Honorat, 1 i 3

IMPORTACIO DIRECTA DE TAPISSOS
DE SMIRNA I PÈRSIA (ORIENT)
ESPECIALITAT AMB ELS ANUSATS A
MA DE FABRICACIÓ NACIONAL

COLONIA LOCIO FIJAPELO

Chr. Hostmann & Steinberg'sche Farbenfabriken
CELLE (ALEMANIA)

:: FABRICA DE TINTAS PARA LAS ARTES GRAFICAS ::

CUCHILLAS PARA TODAS LAS INDUSTRIAS, DE LA

MESSERFABRIK REINSHAGEN

REMSCHIED - REINSHAGEN

Representante y Depositario para España

JACOB WEIL

ARIBAU, 133 BARCELONA TELÉF. 428

La Màquina d'escriure
"Rheinmetall"
 és la que pot oferir-li millors
 garanties de perfecció i solidesa

DEPOSITARI EXCLUSIU: O. Llorens Castelló — Palamós

FUNDICIÓ i Tallers mecànics i elèctrics

Tomàs, Solés i Cia., en Cta.

CARRETERA DE BARCELONA, 39 BIS :: GIRONA
 Telèfon Urbà n.º 242 Telèfon interurbà per a conf. n.º 6

ANIS DEL TIGRE
EL REI DELS ANISSATS

PROVEU-LO,
SENS DUBTE ES EL MILLOR

ENRIC LLADÓ

ARENYS DE MUNT
(BARCELONA)

EMILI
NOYA

Instal·lacions
 per aigua, gas i
 electricitat.
 reparacions
 de Maquinària

Carrer Major

**CEREBRINO
MANDRI**

**CURA EL DOLOR
DE CABEZA.**

**NEURALGIAS, DOLORES
NERVIOSOS O REUMATICOS**

**Y LAS MOLESTIAS PERIODICAS DE LA MUJER
NUNCA PERJUDICA**

MARCA REGISTRADA

Manera de tomarlo

Para el dolor de cabeza, neuralgias diversas, (faciales, intercostales, de riñones, ciática, etc.), molestias periódicas de la mujer y, en general, en todo ataque agudo de dolor, una cucharadita disuelta en agua, una, dos o tres veces, con media hora de intervalo. En el reumatismo febril una cucharadita tres o cuatro veces, repartidas durante el día, en la misma forma. En las afecciones dolorosas crónicas se toma en ayunas ocho días de cada mes y una o dos veces caso de presentarse el ataque de dolor. Usado en esta forma y siguiendo siempre el consejo del médico se logra vencer enfermedades dolorosas arraigadas y siempre aliviar grandemente a los enfermos.

Preparado por Francisco Mandri, Médico y Químico
Farmacéutico en su Laboratorio, Calle de Provenza, 203 - Barcelona

MARINADA

RÈPLICA

Certament és de doldre que l'ironia produeixi tants d'estralls en nostres esperits, i és sensible, perquè la rèplica d'un article pot interessar a persones de diferents caires socials quan aquesta és portada amb seny per les parts litigants, mentres que el públic i l'adversari queden molestats quan un dels dos, a l'emetre un judici que ell creu lògic, tingui la baixesa de recórrer a l'ironia, distorsionant idees i criteris en forma detestable.

L'amic Jordà, i em cou el tenir de confessar-ho, per combatre el meu article "Contestant" no li ha quedat altre recurs, pel que es veu, que recórrer a aquest extrem deplorable, distraient-se el comentarista al·ludit, en anar tallant i retallant el meu criteri amb una ironia inversemblant i quimèrica.

Per què no ésser sincer en l'expressió del pensament? Per què aquest afany de gaudir tirant pebre als ulls del consemblant per a fer-lo plorar?

La defensa, l'exposició d'idees, la discussió lògica és acceptable en tots els moments de la vida, ara, que la defensa irònica pro-

dueix basqueig i és enutjosa, perquè comença per estroncar la veritat del pensament i acaba per podrir els bons sentiments, tallant les amarres de l'amistat i de la noblesa sincera i lleial.

Molt més detestable que l'incomprensió deliberada és l'ironia; aquella pot tenir llur naixença en els pocs estudis, en el viure reclòs degut a l'intensitat del treball, la segona, és sageta intencionada que fereix la sensibilitat i denota un estudi poc escrupolós i sensat.

No tinc jo la sort de conèixer tants d'autors com en Jordà, per valdre'm de les seves consciències per a claudicar l'opinió d'altri, les meves forces, vulgues que no, s'han hagut d'acontentar en recloure's a les termes de la meva casa pairal, més enllà no hi veig res, resto orb, però em considero sortós perquè no estimo de bona llei aquell litigant que ha de recórrer a tercers per volguer imposar la seva opinió. Entenc que per poguer concebre el més enllà caldria primer entendre les nostres coses, i no sols entendre-les sinó conèixer-les d'una manera ben precisa,

perquè elementalment, equival a dir no conèixer-les i deliberadament cal confessar que són pocs els que saben de memòria llur casa, que en aquest cas és nostra estimada Catalunya i, alhora, fer valdre els seus coneixements, per mediocres que siguin, abans de recórrer a un tercer.

Em sap força greu fer aitals manifestacions, però no em queda altre recurs que fer-les per salvar la meua consciència i definir la meua situació.

El comentarista del meu "Contestant" i jo no ens posarem pas mai d'acord. Això no és una endevinalla, sinó una veritat: veritat que s'ovirà d'una llegua lluny. En Jordà és un pessimista, jo sóc molt optimista (s'enten en el camp proletari de que venim referint-nos). En Jordà, a semblança d'aquests pals indicadors de les carreteres, assenyala el camí a seguir per arribar al terme proposat per ell. Jo faig tot el recorregut. No m'accontento en quedar-me palplantat al bell mig del camí sense volguer conèixer els perills que existeixen en ell, sinó que em plau seguir el viarany que de bell antuvi m'he proposat, per a conèixer-els i evitar possibles caigudes als que darrera meu el seguiran.

L'esdevenidor no em fa fredat, perquè crec que si hom lluca un horitzó clar i blau, no ha de trobar un cel ple de cúmuls ni cirrus, sinó un espai net i serè, franc d'optimisme, d'aquell optimisme que porta en si la joventut obrera; pensar el contrari, al meu entendre, és anar de cara al fracàs i el fracàs de la joventut és la mort.

Vol el senyor Jordà conèixer d'on he tret allò de "l'immensa majoria", per foragitar del seu si l'inquietud que el domina. Per la meua part no tinc inconvenient en dir-ho. Abans, però, cal remarcar que tinc la costum, al contestar qualsevulga cosa, de llegir l'objecte a rependre, quan el considero equivocat, un miler de vegades, i soc sincer, perquè a voltes fins arribo a saber-lo de memòria.

En l'article que motivà el meu "Contestant" i que aparegué en les planes del gentil setmanari "Jovent d'Ara" de Badalona, parlava el Sr. Jordà de sector i amb ell deia: «.....de quelcom que posi remei a un cert estat de lassitud—d'apatia, gosaríem dir—que

s'ha ensenyoritzat d'un determinat sector de la nostra joventut hodierna». I després, poc més avall—tres paràgrafs—vé allò del meritori, que ja coneixen els lectors de "Marinada".

Pregunto jo: Quin sector determinat és aquest, sinó el que fa referència al del meritori, al d'aquesta joventut apàtica i lassitiva de que ens parla en Jordà? No volem suposar que el mentat publicista vulgui parlar-nos en aquell sector de gent intel·lectual ni de gent d'estudi, sinó de la massa que ell diu morta, que no viu i que perquè precisament no viu, segons llur entendre, és la qui fa ballar als que viuen a l'entendre d'en Jordà. Hauria d'ésser veritablement una cosa extraordinària, un procés històric, el que aconteixeria si aquesta massa, aquest sector que defineix en Jordà com a mort, fos viu...

Doncs, aquest sector, que venim al·ludint, és l'immensa majoria, i és l'immensa majoria, perquè avui, per raons que més avall vé a donar-nos en Jordà—necessitats de família, dissorts de la vida, etc.—un jove ha d'acudir al treball a l'edat dels quinze i si més no, a l'edat dels nou i deu anys.

Francament, a mi m'estranyà moltíssim que l'autor del "Veritable camí de la vida" es contradigués per ell mateix. Volia defensar una idea creada per la seva fantasia, però mancat de bons fonaments i de lògica natural, aquesta s'ha runat per son propi autor, s'ha enfangat fins al coll, l'amic, per no volguer xipollejar el fang.

Abans de prosseguir, em cal preguntar al Sr. Jordà, quina és la joventut que no viu, la que porta una vida lassitiva—cal emplenar els seus mateixos mots per evitar noves definicions—o millor, l'ensenyorida?

Si és que l'autor de "No!" la conèix, per què no ens l'ha descrita a nosaltres que no ens molestem a llegir els articles amb aquell interès que evita l'incomprensió deliberada que preten l'aïtal senyor?

Al nostre entendre, en Jordà ha equivocat el camí en comentar-nos. Volia imposar a tort i a dret, com nou dictador, la seva llei; el seu criteri i no la veu del poble i la de la realitat, sempre més recta i assenyada. Si així ho hagués manifestat de bon antuvi, nosaltres que som prou atents, hauríem callat

però això de joventut que viu i joventut que no viu, no ens ho podem empassar de cap de les maneres, majorment tenint l'estòmac tan delicat com tenim, i definint la paraula joventut, per esclat, per força, per eclosió de formes i d'afectes i vibració de sentiments.

Vol res millor en Jordà, res més digne, res més distingit que aquell que de la febre dels seus quinze anys, i en aquest cas tan hi caben els obrers com els que no ho són, posa seny, esdevé home i comprèn perfectament equilibrat i amb mesura tot el bé i el mal que l'envolta?

Mes, cal tornar a nostre veritable centre i no deixar-nos portar per l'entusiasme de joventut.

Per un moment acceptem les idees del Sr. Jordà i dels personatges que anomena l'aital senyor.

La joventut cal fer-la estudiar fins més amunt dels quinze anys; suposem fins als divuit o fins als vint, si tant voleu; donaria aquesta el fruit que vol assenyalar el Sr. Jordà? Nosaltres creiem que no.

Cal orientar a la joventut pel seu millor esdevenidor? També creiem que no cal.

I definiré.

La joventut desitja un ample camp de llibertat, no vol ésser subjecta a un determinat formulisme, vol governar-se al seu propi albir. La pràctica, o millor, el tractament en que, per raons diverses de la meua vida, les circumstàncies m'hi han posat, i que no són del cas exposar-les en aquesta rèplica, m'han servit de llicó per poguer afirmar plenament que sotmetre la joventut a una disciplina sense rigor—perquè rigorosa és pitjor—equivale a aconseguir el més gran dels fracassos. Desconec si en Jordà, com gairebé tothom, no té en l'esperit aquella força que acostuma a tenir tota humana persona, que li mou a rebel·lar-se contra tota pressió o coacció feta contra la seva pròpia voluntat.

I fa molt bé en ésser així. Els mestres ens han ensenyat a ésser egoistes, a ésser el jo claudicat i no el nosaltres sincer, encara que en Cambó, per exemple, s'exclami ridícolament de nostre egoisme, de les nostres pròpies forces. Els grans prohoms d'avui ens han demostrat fins ara, qualsevol color polític que sia el seu, que la joventut sols ser-

via d'escalinata per a pujar ells a la cimera del poder i restar sols com a únics en tots els actes socials, ells i només ells, sense volguer escoltar als qui els seguien i els apoiaven, llurs consells, llurs peticions, així com tampoc permetien llur consulta en cap dels afers, i no perquè com ha dit el senyor Jordà, no temessin trobar-hi aquell grau d'entusiasme, aquella acollida grandiosa i triomfant que dona glòria i fortalesa, sinó per pur instint d'anul·lar la massa, per a fer valdre llurs drets de conqueridors estúpids.

El desprestigi, doncs, de l'obrer, del meritori que no ha pogut anar a l'escola a l'edat de quinze anys, el que no ha pogut més tard arrelar-se durant el temps de treball, no és propi d'ell mateix, i si anà al treball en l'època millor d'estudi, definida per l'autor del "Veritable camí de la vida", no fou per voluntat pròpia, sinó per la quimèrica necessitat de resoldre amb tota urgència el problema de la llar, i el problema de la llar i el problema de la misèria es resolía abandonant els estudis i anant a fer de moço, anant a fer de meritori, si convenia, per a portar un moço de pa a llur casa, perquè els que no necessitaven d'això, d'aquest petit jornalet, anaven a l'escola, però no tots a aprendre de lletra, com vol suposar en Jordà, sinó a gaudir d'un esplai molt llunyà del que avui senten els nostres obrers en general al anar a estudiar en aquestes biblioteques, en aquests ateneus, en aquestes entitats per ells mateixos fundades, per a perfeccionar més i més els seus coneixements sobre l'ofici que practiquen, sobre el treball que fan.

Si aquestes persones, grans prohoms que diu la societat moderna, haguessin tingut més cura, i en comptes d'escriure i predicar doctrines que en el fons renegaven de tot cor, haguessin socorregut i prestat llur apoi als veritablement necessitats, a aquesta immensa majoria, a aquest sector que en Jordà diu que no viu, però que treballa malgrat tot, i a despit de tot, d'una manera ben enèrgica i amb sobrerres forces per a conquerir un nom i una personalitat dins el seu ram, tal vegada fóra possible, Sr. Jordà, que nostra joventut no entrés de meritori als quinze anys.

I més encara, torno a repetir que prefe-

reixo l'amor, la fidelitat i el poc saber d'un d'aquests joves, que idèntiques valors d'aquells que, degut a una fortuna, ostenten arreu títols lluminosos que sols atrauen l'odi i la repugnància i que en el fons, si esbrineu, porten el segell de l'ignorància i del desprestigi.

La voluntat del poble es guanya amb obres, no amb paraules. I aquests minyons i la major part, que surten amb diplomes i amb condecoracions de les universitats, amic Jordà, la majoria d'ells han de sol·licitar la concurrència del poble, d'aquests pobres xicots que vós no els voleu concedir cap prestigi moral, total perquè per llei natural han hagut d'anar a raure a una oficina o a una fàbrica per poder-se guanyar un moç de pa i ésser el dia vinent homes perfectes, amb coneixements ben amplis, per no dir superiors a més de quatre amb títols honorífics universitaris.

Amb una llibertat autèntica s'obtenen els avenços que fan avançar el progrés, sense llibertat, el fracàs barra totes les portes.

Sense obrers, sense meritoris, sense aquests infelïços sense cultura, que vós dieu, no fóra possible la vida humana, perquè d'ésser tothom intel·lectual, en l'ampli sentit de la paraula, no hi hauria qui s'escollís les lliçons d'altri i adés el comerç, font inestroncable del progrés i de la civilització, quedaria orfe, perquè aquesta fadrinalla és qui, precisament, li dona vida i l'impuls, a costa de llur treball, que ells, encara que vós no ho volgueu creure, ho fan de bon grat i amb el millor entusiasme i bona voluntat, i s'equivoca el qui davant el progrés actual així no pensa.

Els superiors, els qui posen la norma de vasallatge, què farien sense aquest apoi? Res, absolutament res. Ells us semblarà dirigeixen, i no és cert, car qui porta el moviment de l'evolució és el treballador i el treballador no pot pertànyer de cap de les maneres al sector que vós dieu, ni és, Jordà, sector mort ni lassitiu; serà sector callat perquè així ho volen que sia els que el dominen a còpia d'unes monedes, res més.

L'home que amb una mestria sens parella sab en un moment donat parar una màquina de carril, l'home que mesura amb una aproxi-

mació sens igual el rendiment d'un motor, l'home que distribueix amb una precisió cronomètrica, l'home que assoleix una contracta, una comanda, aquest home, aquest jove, té tant de talent i enginy com aquell que amb unes paraules temptadores sap enredar al públic, com aquell que amb un escrit defensa la vida del malalt, com aquell que en un procés sap deduir les proves favorables per la defensa de son client.

Referent a les paraules de l'amic Jordà al dir «mai no arribarem a creure que un jove sense estudis pugui esdevenir superior a un que n'hagi cursat». Si els exemples anteriorment citats no li son suficients, podrem afegir que del més il·lustrat jove que al termini de llurs estudis treballi en la professió que ha estudiat, veurem les grans equivocacions, els nombrosos errors que comet. — Es que necessita de la pràctica, em direu. — Doncs, l'obrer té pràctica, i té l'estudi sobre l'ofici corresponent a les seves qualitats socials, i per tant, és molt més intel·ligent en la matèria que el nou flamant director. I encara podrem demanar al articulista que ens digui el què ha estat abans del què és ara i a qui ho deu.

— A l'estudi, a la reflexió, a la força de voluntat.

Conformats amb la seva possible resposta.

Creu en Jordà que aquesta força de voluntat és aplicable a tothom i a tota persona sense mirar circumstàncies ni condicions?

Nosaltres entenem que no, malgrat, ell té la paraula; hi ha que senyalar, que no tothom reuneix les mateixes condicions ni les mateixes circumstàncies pels estudis, per força voluntat i empeny que hi tingui; i contra la llei natural, contra la manera d'ésser de cadascú no hi valen teories ni consells. La llei és més forta, i com a tal acabarà totes les accions dirigides en contra d'ella.

Emetre teories d'altres autors, valdre's de consciències d'altres per a defensar un judici, una causa, equival a anorrear-se més encara, a posar-se sota els peus del adversari. Hi ha que tenir personalitat en tots els actes de la vida, respondre per si mateix i no per consciències alienes a la polèmica, doncs, en aquest sentit la part que es val d'elles ens vé a dir, o millor, ens diu, la

seva poca vàlua, la seva trista insignificança.

No puc entendre jo que el dir i afirmar que era una cosa digníssima la que els obrers instituïssin biblioteques, que centres més o menys culturals en l'ampli sentit del mot progressessin, fossin paraules que afirmessin les raons al·legades per l'autor del «Veritable camí de la vida». Una vegada més En Jordà, i aquesta sí de la manera més innocent del món, vé a donar-me la raó.

Una joventut que no viu, una joventut que no estudia als quinze anys, no pot crear cap biblioteca, no pot concórrer a cap ateneu, perquè l'articulista del «No!» així ho disposa amb la finalitat de no destruir-se la seva fantasia feta pensament.

Doncs, sàpiga En Jordà, i amb ell tots els que pensen de tan singular manera, que és molt més digne, molt més honorífic, molt més gran en tota l'extensió de la paraula, que en una biblioteca, en un ateneu, en un cercle excursionista, hi hagi molt nucli d'aquest sector que no viu, que no pas abundi el sector que viu, perquè precisament l'abundància del sector que no viu, li donarà un relleu, una glòria, cosa no lograble per l'abundància de l'altre sector, perquè prou feines té en cuidar-se de viure i no restar lassitiu com el sector que no viu.

L'obrer, en anar a les biblioteques, no hi va a fer l'elegant, va a instruir-se sobre la matèria a què dedica les seves energies, i ampliar els seus coneixements per a poder demostrar als que volen injuriar-lo que sense diplomes també pensa i també té coneixements dignes de tota admiració i de tota estima. No hi va a fer versos, va a aprendre, a instruir-se, a documentar-se, i veureu que sovint riu de la manera que expliquen els llibres la resolució dels afers, perquè veu ell que la pràctica les capgira ben totalment de la teoria.

Del dit al fet hi ha un bon tret, diu el nostre catalanesc adagi, i en ell funda sa creença nostre senzill obrer, nostre exquisit meritori. No són les obres escrites les que donen popularitat a un poble, tampoc les parlades, les viscudes són els millors i més eloqüents monuments.

Vaig dir en el meu article «Contestant»,

i ratifico amb el present, que la qüestió socialista no es resolía amb el fonament d'uns, sinó en general, i deia que d'aquesta generalitat hi havia unes persones—no pas un sector, car no fixava quantitat ni espècie—sinó unes quantes que, atrofiades, desdeien amb les seves costums, en el seu modo d'ésser, de la joventut en general.

El comentarista del meu «Contestant» n'ha fet cavall de batalla d'aquestes meves afirmacions i em dol dir, però tinc de definir la meua actitud, que l'esmentat comentarista ha sentit soroll de campanes però ignora el cloquer de l'església que les ha llençades al vol.

En la mateixa gramàtica, i si no vol aquesta raó, en totes les circumstàncies de la vida, veiem clarament que en les regles establertes hi han excepcions. En la vida social passa idènticament. Hi ha persones que de l'ignorància en fan un penó, un camp de batalla que a tort i a dret l'aixequen per a alliberar-se, al seu entendre, dels que professen doctrines adverses a les seves.

Podem nosaltres neutrals, en eix cas, fer-nos solidaris d'elles? Jamai, majorment quant una collivada de gent conscienta renega de les mateixes.

Doncs, perquè En Jordà parla d'aquestes excepcions d'una manera tan fonda? Senzillament, haurem de confessar, i sense el més mínim grau d'ofendre a l'adversari, perquè aquest és l'únic recurs que li queda per a llur defensa irònica que ha volgut cercar tres potes a la gallina amb tal de no postergar-se sota les proves ben evidents mostrades per aquesta part.

Les lleis, malgrat el Sr. Jordà no vulgui reconèixer-les per altre costat, car com a ciutadà hi vè obligat, elles són les úniques que deformen o fan el poble, de manera que ens estranya moltíssim la seva temeritat en no voler-les reconèixer com a un marge de salvaguarda dels interessos i dels afers en general.

I en quan a l'entusiasme pel treball, en quan a l'optimisme de l'obrer, és ben clar. Si hi ha rebels dins el treball és degut exclusivament a que el superior intel·ligent—i aquest és el qui governa—no sap dirigir-los. Si l'humilitat del dirigent fos com marquen

les lleis del dret natural i de la lògica comú, no hi hauria rebel·lió de cap mena. I a més, per una rebel·lió no deu un home conscient, un publicista, fundar una idea, una tesi d'orientació proletària, d'una orientació de treball; cal fonamentar-se en altres articles, en altres apartats que, de moment, fa l'ignorant l'articulista, quan no els ignora gens per a definir una actitud, un mètode, un criteri.

I res més, tota altra prova resulta inútil davant les manifestacions fetes. Ja he dit de bon antuvi que En Jordà i jo no podrem mai arribar a un acord; ell és un i jo sóc altre en

el modo de veure la qüestió del sector que no viu.

Quin dels dos s'equivoca? El temps que és el millor jutge ho dirà. Els esdeveniments d'aquests dies, com en el anterior article «Contestant» per ara em donen la raó a mi...

I com deixo a la mà del temps la resposta favorable o adversa a aquesta polèmica, la donc ja per closa, amb la satisfacció d'aquell que ha obrat a consciència, i quant menys, si no ha pogut portar el seu gra de sorra en defensa de l'idea, quant menys hi ha portat la seva bona voluntat.

JOSEP MARIA GUARDIA

Als organitzadors i elements de la «Penya Palamós»

Si volgués amagar la impressió d'alegria que hem causà el veure a les pàgines d'aquesta Revista que la constitució de la «Penya Palamós» a Barcelona era un fet, us enganyaria manifestament. Altrament, també em doldria no poder exterioritzar l'afecte i simpatia causats als palamosins al assabentar-se dels molt nobles propòsits que us menen per al millorament d'aquesta entitat que amb el seu nom simbolitza la tant estimada vila nadiua.

Res més indicat que posar a la penya el nom de la vila que ha vist néixer als qui amb tan noble propòsit volen fer gran el seu nom.

Estic orgullós—com també deuen compartir amb mi aquest criteri tots els palamosins—de pensar que hom

pot trobar a Barcelona un bocí d'aquest bell recó de Costa Brava amb la genuïna representació d'aquests aimants de la cultura i l'esbarjo.

He vist que les vostres aspiracions són encaminades amb qüestions altament culturals i patriòtiques, com també el vostre primer pas ha estat per endolcir la dissort que colpeix a la palamosina Angela Iglésias.

Jovent de la «Penya Palamós»: jo vos saludo coralment per l'encert que haveu tingut al crear aquesta nova institució. Que la cordialitat entre llurs components sigui duradera i reporti forces fruits i aixís donareu una prova de civilitat i amor per la vostra vila i amb ella tot Catalunya!

Una estreta de mà del vostre amic,

ANDREU CROSA MAURI

Col·laboració de la «Penya Palamós»

“Penya Palamós,, no ha d'ésser una penya més

Tenim constituïda la «Penya Palamós». Arran la formació de la mateixa, les converses més o menys ben orientades ens han fet veure el que són alguns d'aquests agrupaments barcelonins.

N'hi ha alguns, la majoria, que no cerquen altre finalitat que les reunions amables en qualche bar cèntric, on solen reunir-se els components, i al entorn d'una taula assaboreixen el seu cafetó en animada xerrameca.

En segon lloc, trobem les penyes futbolístiques, la finalitat de les quals, ja no cal dir-ho, és la de fer política de més o menys bon gust—anàvem a dir mal gust—al entorn d'un club o simplement d'un as.

En últim lloc—les esmentem rera les altres perquè malhauradament són en proporció molt inferior—existeixen aquelles penyes nascudes per finalitats més altes, amb un programa rublert de fins culturals, polítics o humanitaris.

La «Penya Palamós» és encara en es beceroles. Es una criatureta a la i qual no li han sortit les dentetes, ni sap caminar sola. Li cal una mainadera sol·lícita i desinteressada que l'encamini vers la vida, de cara al món de les realitats.

Aquesta mainadera ens fa falta com el pa que mengem, per dir-ho en una frasse consagrada, per allò tan sabut de les grans dificultats que es pre-

senten al començ de tota obra, sovint superiors a la bona voluntat de les persones.

Amb mainadera o sense, el cas real és que hem format una penya, la «Penya Palamós» que jo preferiria penya Empordanesa o bé Gironina, i que tenim bons propòsits per tal d'encarrilar el seu desenvolupament.

Ara com ara, fem reunions amables. Més endavant veurem de realitzar els nostres projectes i aleshores a cultura i la política—no política futbolística sinó política pàtria en el sentit noble i catalanesc del mot—deuen ésser incorporades plenament a la nostra entitat i desenrotllades amb fe.

Fins al present, no s'ha fet més que un acte meritori: Hem posat el nostre òbol modestíssim a favor de la malhaurada compatriícia Angeleta Iglesias. La llista és oberta. Donem temps al temps. Esperem a fer-nos grans i no perdem l'entusiasme. Sols així serà possible arribar a la majoria d'edat i aleshores veurem que no hem fet una penya més, de les que vegeten ignorades de tothom, sense inquietuts ni preferències.

La nostra «Penya» ha d'ésser co-neguda, tenir amics i enemics, un nom i una bandera, i un programa a complir.

J. M. A.

Col·laboració de la "Penya Palamós,"

Visió
Barcelonina

Noctàmbul

*Si és cert que amb el món no tot s'acaba
i vius una altra vida en el Més Enllà,
escollta, avui, a qui tant t'aimaba
i accepta ma ofrena, oh, germà!*

SELENE, la Blanca Enamorada, no amanyaga, avui, la ciutat. No besa, amb l'inacabable bes de sa llum platejada, la greu majestat de Colom, ni la magnífica supèrbia de Montjuic. És fosc, molt fosc.

La nit, guardadora sobirana de la Bellesa i el Misteri, ens atrau fent-nos sentir el desig de copçar el seu encís, la seva inquietud...

Caminem, inconscients, sense nord. Les rambles, rublertes de llum, convertides, ara, per breus moments, en el mercat d'Amor, passen ravent, deixant dintre nostre la melangia del seu perfum.

Estrany cansament s'ensenyoreix del nostre cos, deturant la febricitat del pas.

L'aire ens porta dolçament la remor apagada de la ciutat que s'adorm.

On som? La solitud del lloc ens omple de neguit i frisança.

Davant nostre, més que veure-ho, pressentim una figura de bronze. Els seus ulls, sense expressió, són fits en l'immensitat del firmament. Endevinem la seva mà, crispada en l'última convulsió de l'agonia, engrapant un emblema sagrat...

Sentim en l'ànima la fredor que l'envolta.

Uns núvols s'esquincen deixant pas a una franja de llum; Selene ens acarona tendrament.

Un crit de sorpresa i espant, mor, al nàixer, en nostres llavis.

Es deliri? Ens sembla veure en els ulls de l'immòbil figura, una cosa sinistrament roja i brillant com gotes d'aigua; la boca, motllejada hàbilment per la mà de l'artista, es contrau dolorosament en un gemec inarticulat...

L'esperit, sotraguejat barroerament ens torna a la realitat.

Silenci... quietud arreu.

En cavalcada apocalíptica, creua pel nostre front enfebrós, l'estèril sacrifici d'una vida, el record gairebé oblidat d'una epopeia gloriosa.

Abatuts, com autòmates, abaixem la testa sota el pes d'un repte sobrenatural. Suor freda ens banya el rostre, encès per la rojor de la vergonya. Ens veiem impotents, com infants, per a lluitar contra l'incomprensió i l'indiferència.

En el seu pedestal l'esculptura permaneceix immòbil, i empesos per força ignota ens traïem el capell en mut homenatge...

L'espai es va omplint de remors; s'acaba, ja, el regnat de la nit. Hèlios, apareixent amb el seu carro radiant de claror, esbargirà, aviat, el deliri teixit i amparat per la fosca...

WENCESLAU DALMAU

Barcelona, 1930.

Col·laboració de la "Penya Palamós,"

Des de mon «bureau»

Impressions d'un oficinista

Els oficinistes, llevat dels de les branques essencialment burocràtiques, assegurances i banca, restant per tant els de les indústries, en general han estat mal considerats pels operaris de les cases on tots treballen, sigui pel continu tracte amb els principals, amb quins els conceptuen semblants, o per saber més de l'orientació del negoci, que l'altre, limitat al treball manual, ha d'esperar a cegues, o, també, per incultura i haver-se fet antipàtics als ulls d'aquells per la sola raó de portar coll i corbata. Però, encara els mateixos operaris no han necessitat d'una unió, d'una força col·lectiva fora del treball quotidià, han procurat oferir-ne a direcció a un oficinista o bé una col·laboració ben directe, reposant en ell una bona part de la responsabilitat de les futures gestions de l'associació.

Les associacions a la capital hi són innombrables; de tots els caires les trobareu. Des de les més corrents en forma de germandat, fins a les d'aficions especials com la cria de bèsties i la pesca amb canya, totes compten amb el respectiu grup més o menys nodrit per a portar a terme els seus fins. I, en aquestes associacions, sempre hi trobareu representat l'element intel·lectual, d'aficions diverses com tot altre, posant a disposició de la seva entitat les iniciatives que li van florint.

Qui fa el compliment d'aquest

cas? La cultura de l'individu sots diferents aspectes. Tenint en compte l' excepció, per a no dir sempre, quan cal sab fer ús de presentació i bona parla, a més d'escriure acurat, comptes segurs i entusiasme per a tot. Dins tota entitat ja hi veureu membres de representació, molt capacitats per a regir-la i exposar llurs opinions, però, per no estar-hi versats generalment deixen a càrrec dels oficinistes les feines de ploma i relació que se'ls farien quelcom enrevessades.

La comprovació la fareu a la primera reunió on assistiu. Veieu la junta i tot el pes de la feina recau sobre un membre determinat, tingui o no el càrrec de president. Reclamacions, esmenes, discussió d'estatuts, orientacions noves, distribució de cabals, etc. Surt un espontàni que demana la paraula molt animosament, exposa amb dificultat i moltes repeticions, a voltes fins enredant-se, lo que pensa, i el mentat membre de junta, sense ni consultar als companys la resposta, la dona tot seguit al seu criteri i, cosa rara, endevina el pensament de la junta restant, qual amb el treball de pensar no havia arribat a temps a contestar, aclarint-ho la resposta del company, lligant aleshores els caps que voltaven confosos pel seu magí.

Inspeccioneu bé el membre aquell i, en un noranta per cent de vegades, el trobareu de maneres d'oficinista.

Escatiu la seva ocupació i serà estrany si us equivoqueu.

Figureu-vos la reunió general d'una germandat. La majoria dels que s'han prè la molèstia de revisar i calcular totalment l'estat de comptes o comprovar els balanços, han estat elements versats en números, o sigui, personal de despatx. Es proposa una mesura nova de previsió: l'oficinista és el que ha comptat les possibilitats de realitzar-la i tots els ets i uts si veu que pot tenir èxit, mostrant els detalls més eloqüents per a convèncer els demés socis. I, llavors venen les conseqüències; l'individu aquell és tinguat en compte per la junta existent, i al més petit canvi proper, és incorporat a la junta del nou exercici.

Semblants casos els trobareu en mantes entitats que tracteu, fins en les sardanistes on, si teniu la doble condició d'empordanés, sereu encara més preferit per vostra defensa arrelada de la sardana davant els defectes de la dansa a la capital.

A voltes, sense ni pensar-ho, us veieu incorporats a la junta d'una entitat per la forta amistat amb un dels directius, que us reconeixera com una ajuda eficaç no trobada encara dins el si de la mateixa, malgrat ésser completament profà amb els fins estatutaris. Vos presentarà en una candidatura convinguda després d'haver-vos inscrit com a soci, naturalment amb data endarrerida per a cobrir lo disposat en el reglament i, al cap de pocs dies, sense donar-vos-en compte, vos trobareu voltat dels diferents afers de la societat que, mal sigui a desgrat, per l'atenció de l'amic, anireu complimentant amb bona voluntat, fent els

possibles per a que tothom quedi satisfet de vostra gestió.

En certa ocasió, pel motiu acabat d'exposar, vaig intervenir en una entitat dedicada al foment de la cria de canaris. Rieu? Jo també m'en reia. La meva tasca, més que resultar-me carregosa, se'm presentava com una mena de divertiment, no per l'entusiasme que hi posava ni per la novetat que en mi representava, sinó pel tema que dominava en totes les reunions. Acabats els tràmits, diem-ne «oficials», començava el president:

Parlem de canaris?

I aleshores venia el meu riure interior.

—Cóm li van els petits? Cóm estan els ous? En té gaires de clars? Què fa la femella? Mengén? Què els dóna?

—De llei no en volen i d'ous picats tampoc—, contesta l'altre.

I quina grana els dóna? Quin ample tenen els saltadors? Quina dosis de sofre posa? etz. etz. etz.

Totes les preguntes i respostes eren fetes i escoltades amb un respecte, una atenció, i demostraven una cura pels petits ocells que pòtser persones envejarien.

El moment culminant per a mi fou un dia en que, un casat de nou que en tota la reunió s'havia mostrat ensopit i contrariat, li preguntaren:

—I vostè, Sr. Robert, com li van les cries i la seva especialitat de travesses?

—Tot perdut!—contestà malhumorat.

—I això, què ens diu ara?

—Si, el que senten. A la meva senyora no li agraden, i després

d'una discussió bastant forta, que m'en he desfet perquè, ara com ara, si són bruts, que si no te'ls cuidaré, m'agrada més la senyora que no els que lo d'ells no ho netejaré i... què ocells.

sé jo més, m'he excitat, els he agafat, els he portat tots al primer ocellaire que he trobat, i sense fer-li preu

JOSEP MUNDET PERPIÑÁ

Barcelona, 1930.

Un dia vorejant per un camí

Un dia vorejant per un camí
la vaig trobâ en prat que flors collia:
de veure'm solament, ja va enrogi
a semblança del ram que als dits tenia.

Per contemplar-la sols jo m'aturí
portat pel sant amor que li tenia.
Ella feu dues passes cap a mi;
jo m'hi vaig acostar ple d'alegria.

I bo i prenent sa mà de blanc satí,
posí en mon pit son cor que suau batia
i el Sol d'enmig dels núvols va sortí
i mirant-nos juntats, com relluia.

Bells mots d'amor ben baix jo li vaig di;
ella, tot sospirant, ja s'adormia,
i sobre els meus sos llavis de carmí
van abocar la mel que s'hi fonia.

Després, mig vergonyosa, va fugí
bo i llençant-me un ramell de satalia;
mons ulls, rublerts d'afany, la van seguí
com l'ombra de la nit segueix al dia.

I quan del prat verdós jo me n'aní
mig sadollat de goig i melangia,
sobre el meu cor encare vaig sentí
l'escalfor del seu pit com hi vivia.

RAFEL VILÁ i BARNILS

PELS CINEMES

En una altra secció de MARINADA férem observar, fa dies, a rel d'haver-se augmentat el cost de les entrades, que així com les empreses rivalitzen en oferir-nos bons programes, no fan lo mateix amb lo que atany a bones condicions de calefacció i orquestra. Han passat ja dos mesos i en cap dels dos cinemes hem vist que es milloréssin aquests dos factors tan essencials pel públic. De la calefacció ara ja en podem passar, mes de la música seria convenient, ja que no podem disfrutar d'una bona orquestrina, que hi hagués almenys una mica més d'ordre, especialment al *Saló Carmen*, on veuríem amb gust que la part musical fos servida amb més regularitat pels interessats, que es variés un xic el sabut repertori, i en fi, que es demostrés més gust artístic i més interès en volguer plaure i servir al públic.

TEATRE CARMEN

«TRES PECADORES».—Intèrprets: Pola Negri i Tullio Carminati. Director: Rowand W. Lee. («Paramount»).

Pola Negri dona una nova prova de son talent dramàtic incorporant la heroïna del drama de Bernauer i Osterreicher, drama que en la tela resulta bon xic pesat per lo inconsistent del assumpte i per la poca varietat escènica que ofereix l'acció, dit sigui de pas, massa convencionalista. El «film» és esplèndidament realitzat, amb una cuidada *mise-en-scène*, i compta amb una perfecta tasca, per part, ademés dels apuntats, de Olga Bacanova, Anders Randolph i Víctor Varconi.

«BARRIO LATINO».—Intèrprets: Carmen Boni i Ivan Petrovich. Director: August Genina. («Sofar»).

No hem llegit la novel·la de Maurice Dekobra, però dubtem que sigui més interessant que la pel·lícula. L'adaptació de l'obra a la pantalla ha estat feta amb plena consciència i Genina s'ha mostrat un realitzador de primer ordre. El ben conduït argument, que reflexa en magnífiques escenes l'encant de la bohèmia que cantà Mürger,

culmina en els moments dramàtics, passant primer per les escenes lleugeres i espectaculars, plenes de vida i colorit, en les que el *technicolor*, si bé es veu massa artificios, coopera a esplaïar més la vista i a donar més vistositat al conjunt. En resum, és una de les poques *Diamante Azul* que no defrauden.

«EL CONDE DE MONTECRISTO».—Intèrprets: Lil Dagover i Jean Angelo. Director: Henry Fescourt. («Films Louis Nalpas»).

No és la primera vegada que la cèlebre novela de Dumas ha estat adaptada al Cinema. *Monte Cristo*, pel seu enredo de misteri i d'aventures és una obra que tempta a qualsevol realitzador, majorment quan pot disposar d'artistes com Lil Dagover (*Mercedes*), Jean Angelo (*Montecristo*) Bernard Goetzke (*Abate Faria*), Gaston Modot, Henry Debain, Michèle Verly, etc. Qui més qui menys tot-hom coneix l'argument i aquesta vegada l'espectador més exigent haurà restat satisfet. Realitzada amb justesa i cura extraordinàries i sumptuosament presentada, la cinta és un èxit ressonat per Louis Nalpas i Henry Fescourt, productor i realitzador els més moderns i capacitats de l'indústria cinematogràfica francesa.

«ROSA LA REVOLTOSA».—Intèrprets: Clara Bow i Reed Howes. Director: Frank Strayer. («Paramount»).

No es pot recomanar com una pel·lícula original, però si com un *film* ben fet, en el que Clara Bow té mantes ocasions de destacar el seu art personalíssim en un assumpte ple de situacions gracioses, fet, naturalment a propòsit per ella. Els demés artistes la secunden discretament.

«EL ÁNGEL DE LA CALLE».—Intèrprets: Janet Gaynor i Charles Farrell. Director: Frank Borzage. («Fox»).

No resultà precisament un èxit «El Ángel de la Calle», i això és degut evidentment a que aquesta pel·lícula fou construïda amb idèntic patró que «El Séptimo Cielo» en vista del *succés* que obtingué aquesta produc-

ció, sense tenir gairebé cap de ses qualitats. En efecte, el *film* és pobre d'assumpte, fosc de fotografia, desenrotllament quelcom pesat i s'hi troba a mancar el sentit ideològic que era la norma de la primera cinta, veient-s'hi, en canvi, un sentimentalisme excessivament *blanc* i ingenu. Els actors, capaços d'obres més vigoroses, posen de manifest la justesa de llurs expressions, però a força d'interpretar sempre idèntics papers, són treball acabarà per ésser amanerat.

ECONOMIC CINE

«SUBMARINO». — Intèrprets: Dorothy Revier i Jack Holt. Director: Frank Capra. («Columbia»).

Des de les primeres escenes l'espectador es sent interessant en l'acció, que amb tot i no tenir res d'original, captiva per la simplicitat amb que és presentada i per la naturalitat i realisme que dinama. Les tràgiques escenes de l'agonia en el submari, el salvament i lo que en podríem dir la part marítima, feta amb la cooperació de l'Armada nord-americana, són tan ben fetes que el motiu temàtic resta deslluït, a pesar de les qualitats apuntades. Integren el triangle d'aquest amb una encertada actuació, Jack Holt, Dorothy Revier i Ralph Graves.

«EL PRESIDENTE». — Intèrprets: Suzy Vernon i Iván Mosjoukiné. Director: Emory Johnson. («Universal»).

Mosjoukiné és un actor admirable. Sap adaptar-se a totes les situacions i a tots els caràcters. Ho demostra la seva tasca en «El Presidente», pel·lícula que no ofereix gaires atractius, a pesar de la seva bona factura. En aquest *film*, Mosjoukiné encarna un tipus original, que mercès al seu atreviment, ajudat per una oratòria simple i convincent, més que a la seva intel·ligència, alcança un càrrec polític elevat. Obra de trets irònics i d'original assumpte, és bona de veure entre tanta vulgaritat com veiem a cada moment.

«MISTER WU». — Intèrprets: Renée Adorée i Lon Chaney. Director: William Nigh. («Metro-Golwyn»).

Coneixiem l'obra per l'adaptació teatral de la que Ramón Martori ens n'oferi una

brillant creació, i hem de confessar que la pel·lícula ens deixà força satisfets. Si bé en alguns passatges l'acció s'encamina per viarans distins als de l'obra teatral, l'argument conserva el mateix fons, i el final en la pel·lícula més d'acord amb el gust del públic, satisfà més en el teatre per què el sacrifici del mandarí està més d'acord amb les lleis orientals, conservant el seu caràcter auster i rectilini. Lon Chaney ens ofereix una formidable caracterització al *role* central, éssent secundat per Renée Adorée, Ralph Forbes, Louise Dresser, Gertrude Olsmead i Anna May Wong. Les decoracions, vestuari, etc., perfectament ajustats al ambient de la pel·lícula i presentats amb una sumptuositat extraordinària.

«EL CRIMEN DEL SOL». — Intèrprets: Irene Rich i William Russell. Director: Michael Curtiz. («Warner Bros»).

El tema, ja molt manosejat de les legions estrangeres en el desert, és la base d'aquesta producció, que es defensa per la tasca dels artistes, l'elecció d'escenaris i el verisme de les escenes dramàtiques. Com a mèrit principal, senyalem la bellesa dels sorrells immensos, captada amb tota la seva terrible aridesa. Fotografia impecable, avalorada per bonics efectes de llum.

«FLOR DEL DESIERTO». — Intèrprets: Wilma Banky i Ronald Colman. Director: Henry King. («United Artists»).

No hi ha dubte que la pel·lícula és ben confeccionada. Ho prova el tros de la riuada que destrueix la ciutat, realitzada amb mà de mestre, i altres moments de gran emoció que respiren el realisme que hi saben imprimir els directors americans. L'argument, amb situacions gastades, no és pas massa interessant i el mèrit del *film* resta mal·lograt per una sèrie de vulgaritats pròpies d'una producció dolenta. Les excepcionals condicions de les primeres figures no troben ocasió de lluïment en aquesta pel·lícula gris, que a pesar dels mèrits apuntats resulta una medio critat.

«EL COMPARSA». — Intèrprets: Dorothy Sebastian i Buster Keaton. Director: Edward Sedgwick. («Metro-Golwyn»).

Fora de l'escena del Teatre, en que *Pamplines* actua de comparsa, es pot dir que la

pel·lícula és falta de situacions de veritable comicitat. Buster Keaton, que és un dels primers artistes còmics del Cinema, no té ocasió de desenrotllar el seu treball, i la pel·lícula transcórrer un xic pesada i insípida. Esperem millors produccions d'aquest artis-

ta, i ara que parlem de còmics, aprofitem l'ocasió per a preguntar per què no veiem pel·lícules de Harold Lloyd, que sabem molt bé són del gust de tothom, tantes com en té la «Paramount»? L'Empresa del «Carmen» té la paraula.—JOAN DEL MEGAFON

Al poeta Miquel Bosch i Jover en ses esposalles

A les noces me convides...

Oh, aquell instant d'unir-se dues vides!
Qui'l podrà sospitar? El qui ha passat
a gol l'aiguabarreig, les embranzides
salvant d'unes onades qu'ens han amenaçat.

Un salt m'ha fet el cor...

Què ben lluny t'ha seguit el primè amor!

El primè? Si, el primer; i t'acompanya
desert enllà, sens pena ni trascor
fins arribar al cim d'una muntanya,
muntanya que culmina un ideal
qu'es l'oasi frescal

tot amarat de llum i d'harmonia.

Poc t'ha costat troba'l,
car t'hi ha portat la santa poesia.

D'ella sadoll el cor i l'esperit,
del poema infinit

l'estrofa et dictaran, estrofa alada
que tot dol t'ha de fondre i tot neguit
bo i aixamplant-se el pit...

Jo t'ho puc dir, car la soc ben tastada
la joia perdurable, la eternal

que fa un recó pairal

lliure de dolç, de tràmpols de tempestes.

Quan de plé t'hi arreceris, mai cap mal
t'hi punyirà amb els seus dardells i arestes.

A noces me convides...

En una heu fos dos vides,
dos amors primerencs a tot esclat.

Jo tinc de començar la davallada;

prò amb la companya aimada,
fa de bon esperar la eternitat.

Vulgues gronxar el cor en l'esperança

T'hi fan bona fermança

l'ombra de ta mareta, i com estel,

que amb tants d'amics la teva ruta aplan,

amb tots els seus pots veure-hi ta germana
que et recorda el bon pare que és al cel.

A. BUSQUETS I PUNSET

Gener de 1930

Crònica local

Amb bon endarreriment veu la llum el present número d'aquesta Revista, degut a causes ben alienes a la nostra voluntat. Procurarem que en breus dies surtin els altres números pendents i quedi normalitzat el retràs que s'observa en la seva publicació.

Tenim en cartera bon nombre d'articles d'amics locals i forans, que havem rebut durant aquest període,quina publicació no ha estat possible en un sol número degut a llur extensió, però que aniran successivament en els números vinents pel mateix ordre de recepció.

La continuació de l'article «Museu de Palamós» (Cau de la Costa Brava) del bon amic Lluís Barceló, llegit amb tan de goig pels palamosins aimants de les nostres coses, anirà, aiximateix, continuant, en el número pròxim.

Havem ofert en diferents ocasions a tots els nostres subscriptors i llegidors, les planes d'aquesta Revista, per a que hi puguin exposar llurs

idees, i criteris és per això que ens cal recalcar que *dels articles signats en són responsables llurs autors, i que el fet de que MARINADA publicui un article, no significa comunió d'idees amb lo que en el mateix s'exposi*

Nostre bon amic En Joan Vilar s'ha fet càrrec de l'acreditat laboratori farmacèutic d'En Pelai Pagés.

Heus ací el moviment hagut en l'Hospital de la Vila en el passat exercici de 1929:

	Ptes.
1.º Gener — Existència de cabals	6 009'98
Ingressos durant l'any	5.964'89
	11.974'87
Despeses durant l'any	5.978'86
1.º Desembre. — Queden ptes	5.996'01

Detalls i comprovants en el mateix Hospital, a disposició de qui desitgi examinar-los.

El moviment de malalts ha estat el següent:

28 ingressats: 15 homes i 13 dones.

Traspassats: 4 homes i 1 dona.

CONSULTORI
MEDIC-QUIRURGIC

JUBERT

MALALTIES DE LES CRIATURES
MALALTIES DE LA PELL
CIRURGIA INFANTIL — CIRURGIA DELS OSSOS
DIAGNÒSTICS

TRASLLADAT:
Plaça Constitució, 7, prals.

Girona

Els 28 ingressats consumiren 1.521 estàncies.

L'obra benèfica segueix son curs normal. Ens és plaent fer notar que ja tothom reconeix l'imparcialitat en el tracte a tots els desvalguts i necessitats que cerquen l'empar en la humanitària obra.

El Patronat aprofita aquesta avinentesa per a fer present la seva gratitud, en nom dels assistits, a tots els que l'ajuden pràcticament al sosteniment de l'Hospital i agrairà, també, que les persones que puguin l'ajudin en la missió que té d'emparar els pobres malalts.

Lliçons particulars.— Francès, mecanografia, teneduria, dibuix, pintura, lliçons de cultura general, etc. etc.

Classes especials per a senyoretes.

Per a informes: Enrajolat, 12, primer.

Donen goig de veure les obres d'ornamentació i restauració portades a terme, en curt període de temps en nostra Parroquia!. Costejades les obres per fervents devots, han estat col·locats tres magnífics rossetons de vidres de colors, amb reproduccions de pintures de Murillo, sobre cada un dels arcs dels altars de Nazarè, Nostra Dona de Gràcia, i de la capella del Sant Crist.

Així mateix, i per uns acreditats tallers barcelonins, ha estat restaurat en forma que no ha perdut res del seu caràcter antic i mèrit artístic, el sagrari que guarda la Reserva del Santíssim en la Capella Fonda.

El canvi total de les cadires per bancs de moderna i còmoda construcció està molt avançat, éssent d'esperar que amb el concurs dels fidels es tarà acabat dintre breu temps.

En resum, nostra Parroquia ha millorat remarcablement en son aspecte artístic interior, lo qual molt ens plau fer constar.

**Víctor Català
Alexandre Plana
Apel·les Mestres
Josep M.ª de Segarra
Alfred de Musset
Melcior Font
Prudenci Bertrana
Martí Genís i Agullar
Jean - Jacques Bernard
Josep Pous i Pagès
Carles Soldevila
Agustí Escasans
Josep Lleonor
Narcís Oller**

són els signants dels catorze volums pareguts en el primer semestre de publicació de la

COL·LECCIÓ POPULAR DE LES ALES ESTESES

La llista representa l'exacte compliment d'un magnífic programa

I aquests catorze volums, d'un conjunt de 1.864 planes, 25.000 ratlles, 1.211.500 lletres han costat als compradors 11'20 pessetes i als subscriptors únicament

DEU PESSETES

**Què espereu
a subscriure-us-hi?**

Cal ajudar, amb un esforç mínim (una pta. i trenta tres cèntims cada mes) l'esforç màxim que fan els editors de L. A. E. per tal de divulgar la bona literatura

Ompleneu el butlletí del peu i envieu-lo, en sobre obert i franquejat amb dos cèntims, a **Corts Catalanes, 423, Barcelona.** Si us doneu d'alta des del primer volum, us enviarem tots els que han sortit, **contra reembors de deu pessetes,** import del semestre vençut

Em subscrie a la Col. Pop. de L. A. E.
començant en el volum Pagaré
per (1)

Nom

Adreça

Població

(1) Trimestres o semestres.

J. Cabarrocas-Lluch

Agent de Duanes Col·legiat

Cases a :

Port - Bou i Cerbère

CORRESPONSALS A PARIS :

3, Rue Saint-Vincent-de-Paul

CASA ALIADA : LAVION —

Rue Stanley, 80 - Bruxelles

Corresponsals a :

MARSELLA, LE HAVRE, GINEBRA, BASILEA, MELILLA, LA JUNQUERA, IRÚN, BILBAO I PASAJES

Casa central:

BARCELONA

Via Laietana núm 30

Teléfon, 18.767

Si vostè s'aprecia

de tenir una exagerada
pulcritut en la seva roba
interior, sabrà que això
s'aconsegueix rentant-la
amb

**SABÓ
CHIMBO**

F. GARRIGA
Via Laietana 17.
BARCELONA

Cereals i
Gasolina

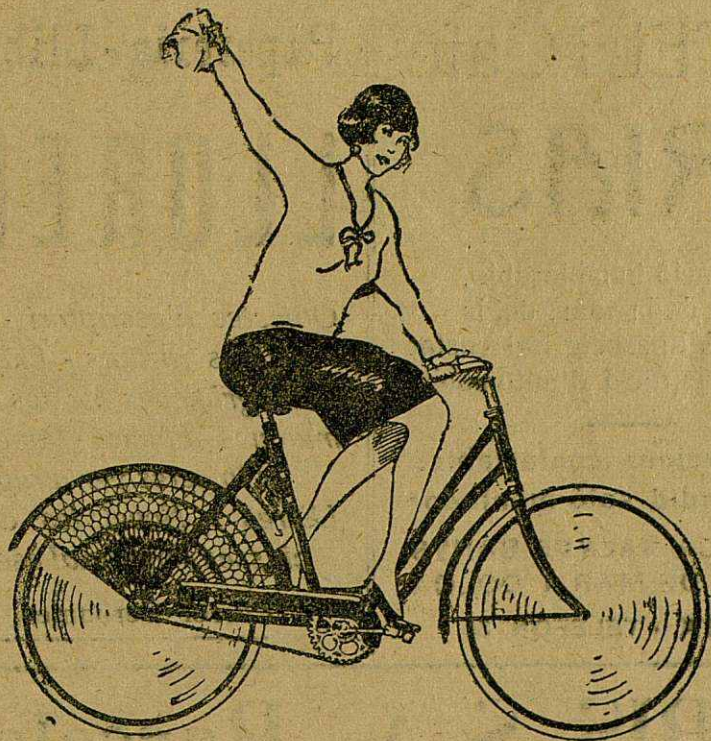
J. LOBERAS

GIROSELLA

Palamós

Pi Margall, 26-28

SANROMÀ

CICLES-MOTOS-ESPORTS

Accessoris - Recanvis - Reparacions

Demani el catàlag corresponent a:

A. SANROMÀ

BALMES, 62 - Telegramas: CICLOSANROMÀ

Telèfon 12303

BARCELONA

Royal Sport-Bar

CAFE i LICORS : Begudes
de les millors marques.

Carrer Eixamplis :: PALAMOS

HOTEL i Caf  TRIAS

:: Situació immillorable,
davant de la mar, de la
Estació, del passeig i al costat
de l'administració d'automòbils

**Habitacions confortables
Espl ndid sal  menjador**

**MAGNÍFICA SALA DE BANYS
D'AIGUA DE MAR I DOLÇA**

GARATX - TEL FON, 35

Papereria - Llibreria

LLORENS

*Objectes d'escriptori - Tintes
Llibres ratllats - Ll p os
Estilogr fiques de les millors
marques - Plumes - Paper carbó
- Objectes per a regal -
Llibres i Novel les de totes
classes - Material escolar.*

Carrer Cervantes, 26

ORBIS, S.A.-Barcelona

F brica pròpia de mobles per oficines-multicopis-
tes -::- màquines per calcular i dem s invents
moderns per la oficina

Casa Central
Barcelona,
Clar s, n.  5

Direc. Teleg.
Orbis - Barcelona
Tel f. A. 458

*Delicado
obsequio...*

BOLOS
BAPTÉ

es...

MARIA ARTIACH

*la exquisita galleta, dulce y sabrosa
amiga de paladares refinados.*

Desayuno ideal, postre exquisito,
complemento indispensable de
una buena comida, la auténtica

MARIA ARTIACH

la galleta por excelencia, está en
todas las mesas, a todas horas.

*Carlton Tea
Biscuit*

*Aristocrática
y excelente para el té*

PIDA VD. SIEMPRE GALLETAS

MARIA

Artiach

MARIA ARTIACH

Moderna ESCOLA DE PIANO

PROFESSOR: **R. CASAS**

Plan d'estudis de l'acadèmia Granados de Barcelona. Nova tècnica del Pedal segons el malaguanyat mestre.

CONFERÈNCIES DE TEORIA E HISTÒRIA DE LA MÚSICA
Lliçons particulars i a domicili.

On parle français

Englis spoken

Casa fundada en 1852

Sastreria Prat S. A.

Trajos del país i anglesos

Telèfon 11267

Ronda de St. Pere, 7, ent.

Barcelona

Maquinària i articles

PER LES ARTS
DEL LLIBRE

Tipus d'impremta. — Filets de coure. — Papers JOHANNOT — Fustatge per a impremta. — Imposicions de ferro i de metall d'impremta. — Numeradors de ma i de platina — Màquines de cosir amb corxets i fil-ferro rodó i plà sistema GEBLER per impremtes. Encuadernacions i Fabriques de Caixes de cartró — Les millors Màquines de cosir amb fil textil sistema EGGER. — Instal·lacions completes d'impremtes. — Màquines noves i RECONSTRUÏDES per IMPREMTA, LITOGRAFIA I ENQUADERNACIÓ.

Rambla de Catalunya, 91 - Telèfon 3275 A.
Telegrams "Artelibro".

Casa C. Gorchs i Esteve a Barcelona